No. 2982 — Donderdag 8 Sept. 1938 — 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Sociale Wetten en hun Uitvoering

Alle begin is moeilijk en iedere regeling moet de noodzakelijke kinderziekten doormaken en de uitvoering van onze sociale wetten maken daarop geen uitzondering. Maar een ieder zal gaarne het zijne er toe bijdragen om onze nuttige sociale wetten, door deze eerste moeilijkheden heen te helpen.

Dat is ook de bedoeling van dit artikel.

Toen we het bericht vernamen, dat met 1 Juli l.l. de ongevallenregeling in werking treden zou, hebben we dit besluit met vreugde begroet en meerderen met ons. De regeling liet nog heel wat te wensen over, maar in het gebruik zouden de fouten spoedig worden gezien en er [illegible] tenminste een begin met de sociale [illegible]gen en dat is het halve werk, zegt [het sp]reekwoord, al is dan o.i. deze helft [wel] ruim genomen, want op de uit[voerin]g komt het aan.

Zo bestaat er momenteel een wettelijke aansprakelijkheidsverzekering, en sindsdien zijn er door motorrijtuigen al heel wat personen aangereden, wier verpleegkosten feitelijk door den chauffeur, gedekt door de verzekering, zouden moeten betaald worden. Maar in geen enkel geval is dit nog geschied en nog steeds komen deze ongevallen ten laste van de gemeenschap of m.a.w. de belastingbetalers.

Het zal wellicht nog wel een tijd duren eer deze moeilijkheid in praktische uitvoering wordt opgelost, daar we van juridische zijde vernamen, dat ook in Nederland en de andere landen die een soortgelijke verzekering hebben, de toepassing telkens tot moeilijkheden aanleiding geeft. Alleen in België, zo werd [ons] medegedeeld, zou men een betere [illegible] hebben.

Bezwaren van meer principiele aard echter hebben we tegen de uitvoering van onze Ongevallenregeling.

We menen n.l. in verschillende correspondenties van het Bureau voor Sociaal Economische Zaken [gel]ezen te hebben, van opvattingen [illegible] arbeidsloon, verzekeringspremie, arme[nzorg en] liefdadigheid, welke niet stro[ken met de] meest gangbare en Christelijke opvattingen daaromtrent.

En in het belang van onze sociale wetgeving zelf menen we daartegen te moeten opkomen.

Principiis obsta, zeiden de oude philosophen, want bouwvallige grondslagen kunnen de ondergang worden van het hele huis.

[Het] is vanzelfsprekend een zeer lofwaardig streven van onze nieuwe dienst van sociale en economische zaken om de premies voor de ongevallenverzekering — en later voor de ziekteverzekering — zo laag mogelijk te doen zijn.

Hoe meer dus de onkosten van de geneeskundige behandeling worden gedrukt, des te lager zal de premie kunnen worden. We zouden zelfs durven beweren dat het Gouvernement, wat hier in casu als verzekeringsmaatschappij optreedt, de plicht heeft in het belang van zijn clienten — de werkgevers — hiernaar te streven.

Maar dit streven moet binnen de perken blijven der sociale rechtvaardigheid. Zo zullen deze pogingen nooit zo ver mogen gaan, dat de lonen bij deze geneeskundige behandeling zo gedrukt worden, dat ze beneden het minimum komen. Of dat men b.v. gebruik zou maken van een minderwaardige arts tegen een minderwaardig loon, waaraan tevens dan een minderwaardige behandeling zou beantwoorden. Of dat met een of andere instelling een overeenkomst zou worden aangegaan, van dien aard, dat de verzekerden op een lijn zouden komen met armlastigen.

Dit zou een uitvoering zijn van een sociale wet met onsociale middelen; een uitvoering tevens welke blijk zou geven van een geheel **verkeerd begrip van arbeidsloon en verzekeringspremie.**

In zijn werk „Die Arbeiterfrage" een uitgave van het bekende bureau van Munchen-Gladbach schreef Prof. Dr. F. Hitze:

> De prijs van de arbeid moet minstens de productiekosten dekken; d.w.z. het totaal van het arbeidsloon, wat een gemiddelde arbeider tijdens zijn arbeidsjaren verdient, moet niet alleen toereikend zijn voor het levensonderhoud der arbeidsjaren, maar moet ook het aanvangskapitaal der jeugdtijd, de spaarpenningen voor de onproductieve dagen der ziekte, van de ouderdom en de onschuldige werkeloosheid dekken.
>
> De weg welke op de meest zekere wijze tot dit doel voert is de verplichte verzekering.
>
> Alleen wanneer de verzekering verplicht is, wordt de premie tot een vast gedeelte van het arbeids[loon].

Niet minder [duidelijk] schrijft de socioloog P. B. Bruin S.J.:

> Door zijn stelling [zelve] in de maatschappij is het leven des arbeiders afhankelijk van zijn arbeid. Maar dan moet zijn arbeid ook voorzien in de behoefte van zijn ganse leven, geheel abnormale omstandigheden er buiten gelaten. Gelijk hij zijn volle werkkrachten besteedt aan de industrie, zo moet hij ook van de industrie leven, en dat niet alleen zolang hij nog arbeid kan leveren, maar ook wanneer hij in de industrie zijn krachten verloren heeft.
>
> Hieruit leidde men niet af, dat het loon hetwelk de arbeider wekelijks wordt uitbetaald, hoog genoeg moet zijn om in alle gebeurlijkheden te voorzien. Dewijl de gevallen, die wij hier op het oog hebben, wel is waar gewoon zijn in de industrie, maar niet gewoon voor iederen arbeider, kunnen zij niet doorgaan voor de normale omstandigheden, waarvoor het loon toereikend moet wezen. Maar toch omdat zij in de industrie geregeld voorkomen, moet de arbeider door de industrie in staat gesteld worden om aan die moeilijkheden het hoofd te bieden, en dat geschiedt door de verzekering. Hier is geen sprake van strikte rechtvaardigheid, doch er is meer dan liefdadigheid. Het is een eis der natuurlijke billijkheid, dat hij voor die bijzondere omstandigheden, die wel is waar niet iedere werkman te wachten staan, maar welke toch zijn arbeidersleven als vanzelf meebrengt hulp erlangt van de industrie, waaraan hij om te kunnen leven zijn arbeidskrachten heeft besteed.

Boven, waar we spraken van een „onsociale uitvoering", noemden we ook **„verzekerden op een lijn plaatsen met armlastigen".**

We mogen het hier wel mededelen, dat de grote industrieën en de grote scheepvaartlijnen op Curaçao, die ook reeds vóór de huidige sociale wetgeving, het risico voor de ongevallen en ziekten hunner arbeiders droegen, nooit getracht hebben hun arbeiders als armlastigen te doen behandelen.

Vóór het bestaan van onze sociale wetgeving zouden we misschien een dergelijke poging hebben kunnen billijken. Daar toen wettelijk althans het recht van de arbeider op een dergelijk verzekering niet was vastgesteld.

Maar thans nu het natuurlijk recht van den arbeider ook door de Curaçaose wet geving is vastgesteld, zou een dergelijk poging onjuist zijn en **bovendien, — dit is ons reeds medegedeeld** — een algemeen protest uitlokken van alle katholieke sociale **verenigingen alhier.**

Toch heeft sociaal-economische Zaken zo **iets geprobeerd.**

Deze poging echter van het bureau van Sociaal Economische Zaken om dit gedaan te krijgen, willen we echter niet al te euvel duiden en er meer in zien de bedoeling om de premie zo laag mogelijk te houden. Doch al is de bedoeling goed, een dergelijke uitvoering van deze sociale wetten is verkeerd.

Hitze schrijft erover in zijn boven geciteerd werk:

> Feitelijk is de verplichte verzekering een verlichting van de armenzorg; Maar deze is geen „andere vorm" van armenzorg, zoals de sociaal-democraten het gelieven voor te stellen.
>
> De ondersteuning uit de ziekte- of ongevallen verzekering betrekt den arbeider op grond van zijn eigen bijdrage of wel de verplichte bijdrage van den werkgever. Deze premies zijn in ieder geval een deel van het arbeidsloon en de steun is niet een geschenk, maar een eerlijk verworven recht.

Hij gaat nog verder en zegt:

> **De** werkgevers moeten de kosten dragen van de gemiddelde levensbehoeften van den arbeider. En wanneer men uit de omstandigheid, dat de verzekering een ontlasting is van de Armenzorg, gepoogd heeft een bijdrageplicht van gemeente, rijk of gouvernement te verkrijgen, dan wil dit niets anders zeggen, dan een bestaand onrecht bestendigen.

Pater Bruin schrijft ook in eenzelfde **geest:**

> De arbeidsverzekering is een **vrucht van de arbeid, een deel van het loon in meer uitgebreide zin** opgevat; **en zij heeft ten doel om** zoveel mogelijk den **arbeiders** een onafhankelijk en onbezorgd bestaan te schenken. Daaruit volgt, dat de verzekering zo geregeld moet zijn, dat de arbeider bij ziekte, ongevallen en ouderdom, niet een aalmoes **ontvangt**, maar een recht verkrijgt **op de uitkering** als op een vrucht **van zijn arbeid.**"

Als laatste punt hebben we te behandelen de **verkeerde opvatting van de liefdadigheid.**

Uit het bovenstaande, dat de verzekeringspremie een deel is van het loon, blijkt reeds dat de arbeider dus op deze verzekeringspremie recht heeft, en deze uit rechtvaardigheid door den werkgever moet betaald worden.

Wanneer de sociologen al niet willen dat het Gouvernement, omdat de verzekering een ontlasting is van de Gouvernements armenzorg, als regel bijpassen zal aan de verzekeringspremie, dan **mag allerminst deze eis gesteld worden** aan een of andere instelling van liefdadigheid, b.v. aan een ziekenhuis.

De vraag, of de Charitas te hulp moet komen aan de onvoldoende salarissen, is in de negentiger jaren, wel eens door **katholieke** sociologen o.a. de school van Angers, bevestigend beantwoord: alhoewel, we geloven, dat Angers meer de **praktische** zijde van de vraag bedoelde dan de theoretische en de gestelde vraag, door Angers zo begrepen werd: **Is in het geval** dat de lonen onvoldoende zijn de Charitas verplicht, enz.

Maar theoretisch is zeker de kwestie **als volgt:**

De sociale orde eist dat de arbeider zijn levensonderhoud **verdient.**

De liefdadigheid nu bestaat in het hulp geven aan arbeiders, die niet in staat zijn dit levensonderhoud te verdienen, **m.a.w.** de liefdadigheid heeft tot doel hulp te geven aan gevallen van accidentele en particuliere armoede.

Wat de liefdadigheid geeft, is een aalmoes, wat de verzekering geeft, is een recht.

Om een aalmoes bedelt men, maar een recht kan men eisen.

Jules Simon zegt: Het behoort aan de liefdadigheid de noden te lenigen, maar aan de goede organisatie om de noden te voorkomen. En P. de Pascal zegt, dat de aalmoes is een individueel geneesmiddel en niet de plaats kan innemen van een sociale voorziening.

Eerst dus de sociale voorziening, en blijft er dan nog wel wat over voor de liefdadigheid?

Daarop antwoordt Prof. Hitze zeer terecht:

> De moeilijkheid dat door de verzekering het gebied der liefdadigheid te zeer beperkt zou worden, is principieel en practisch ondoeltreffend. Ook binnen de perken der verzekering blijft zowel aan de Christelijke Charitas als aan de kinderliefde gelegenheid genoeg te over ter beoefening; gelijk ook de **vaste ondergrond der verzekering nog ruimte genoeg overlaat aan de spaarzaamheid.**

We menen met deze uiteenzetting voldoende te hebben aangetoond, hoe ons bureau van Sociaal Economische Zaken momenteel van beginselen en opvattingen uitgaat, waarmede wij en onze katholieke sociale instellingen zich niet kunnen verenigen en waartegen we gemeend hebben te moeten waarschuwen, alvorens ze in de toekomst tot grote moeilijkheden aanleiding zullen kunnen geven.

En dit zal zeker gebeuren, **wanneer** ons departement van **sociaal-economische** zaken, de orde **omkeert** en het economische nastreeft met het voorbijzien van het **sociale.**

Aan de Fiscus

Voorschrift van de Redactie.

> **We weten dat voor ons Bestuur** het een onaangename klank is, wanneer de administratie van Financiën betiteld wordt met de titel: „Mijnheer de Fiscus." En omdat we niemand onaangenaam willen zijn, hebben wij getracht het onderstaande zo om te werken, dat de aansprekende vorm er door zou verdwijnen. Dit echter zou te veel te kort doen aan het eigen werk van den inzender en daarom moge dit voorwoord dienen. Men behoeft dus dit schrijven niet van de onaangename zijde te bezien, maar meer als een inzending, welke lachend de waarheid zegt.
>
> Red. Am.

Sta ons toe, mijnheer de Fiscus, dat wij U met die betiteling aanspreken. Het is voor ons, arme belastingbetalers, toch onmogelijk door te dringen in de hogere geheimen van de ambtelijke verhoudingen en U weet wel wat we ermee bedoelen. Trouwens: sinds de Bonairiaanse Krabbels zult U wel enigszins aan die benaming gewend zijn geraakt.

We gaan geen pleidooi houden voor belastingverlaging. Ten eerste krijgen we die toch niet en daarbij willen we zo eerlijk zijn — al is het in ons nadeel — te erkennen, dat Uw eisen vergelijkenderwijs niet overdreven zijn.

Het gaat niet om de inhoud, mijnheer de Fiscus, maar om de vorm. Het gaat namelijke om de administratie.

Wij juichen het **allemaal ten zeerste** toe, dat **er zo uitvoerig administratie** van al Uw — pardon **onze** — centjes **word gehouden.**

We hebben **de indruk**, dat die **administratie de laatste jaren zelfs steeds** punctueler is geworden en daar zijn we zeer blij om.

Maar waar we niet blij om zijn, dat is, dat wij zelf die administratie, practisch gesproken, moeten uitvoeren. **Ja, wij, het** belasting betalende publiek, heeft de last ervan, dat U zo nauwkeurig de centjes wil beheren.

Gaat U zelf maar na. Voor iedere betaling moeten we zelf naar het Ontvangerskantoor toe. Nu willen we er niets van zeggen, dat dit kantoor zijn ingang heeft in een steegje; dat dit steegje meestal versperd is door een vrachtauto; dat de ingang bovendien gebarricadeerd is door kisten, vuil en fietsen. Daarover willen we niets zeggen. Alleen hierover, dat we beslist naar het kantoor moeten.

U weet toch wel, dat in Holland vrijwel alle belasting tegenwoordig per giro wordt voldaan. Nu hebben we hier geen giro, maar waarom neemt U geen bankrekening? Als het voor ons arme drommels de moeite loont voor die paar plakken een bankrekening te nemen, dat is dat toch zeker voor die hopi placa van U ook het geval.

Neen, mijnheer, wij vinden U helemaal niet up to date in dat opzicht. Een bankrekening zal natuurlijk wel een klein beetje meer attentie van U eisen, maar daar bent U toch niet bang voor?

Als we telefoon willen hebben, moeten we eerst naar het Riffort, dan naar den Ontvanger om de aansluitingskosten te betalen en dan weer naar het Riffort. Als met alle geweld dat tientje vooraf betaald moet worden, waarom laat U ons ons dat dan niet meteen in het Riffort doen?

Als we een rijbewijs willen hebben, moeten we eerst naar het politiebureau, dan naar Ontvanger, dokter en dan weer naar het politiebureau. Waarom zo ingewikkeld, mijnheer? Vertrouwt U de politie niet zover, dat die voor U een paar zegeltjes in depot mag houden?

Voor een aansluiting aan de Waterleiding moeten we eerst weer bij den ontvanger betalen gaan. Voor het keuren van een auto eerst weer voor *f* 2.50 paperassen halen bij den ontvanger en dan naar het Riffort voor de keuring zelf.

Waarom toch een aparte loop naar den Ontvanger?

Tussen twee haakjes, mijnheer de Fiscus, we hopen, dat het straks in Januari beter zal gaan met de nieuwe nummerplaten.

Als we die nu eens per bank konden betalen en U liet ze tegen betaling van 25 cent thuis bezorgen. U zou er zeker geld aan overhouden!

O ja, nog wat: die klachten indertijd over de stroeve gang van zaken bij de inklaring van goederen, kwamen die ook niet hier vandaan, dat wij de last moeten dragen van Uw secuurheid? Met hoeveel vreugde we ook de invoerrechten komen voldoen, U blijft onverbiddelijk.

„De klant is koning" gaat bij U niet op. We zijn voor U dan ook geen klanten, we zijn maar belastingbetalers.

Toch, mijnheer, houden we vol, dat we zulk een behandeling niet verdienen en dat U ook met onze tijd rekening moet houden. En dat U niet gerechtigd is Uw taak op onze schouders te schuiven.

U ziet er toch wel kans toe een nauwkeurige administratie te houden, zonder het ons te laten opknappen? Overal kunnen Uw collega's dat en U zou werkelijk in onze achting dalen, als U dat niet kon.

Als ik U was, mijnheer de Fiscus, zou ik het op mijn fatsoen trekken om zo ouderwets degelijk te zijn en ik zou proberen om nieuwerwetse efficiency te bedrijven.

Uw degelijkheid is heel goed, maar de ouderwetsheid is onzes inziens wel wat tè.

R.A.

De Jubileumfeesten in Willemstad

De versiering.

We geloven niet, dat er in de laatste jaren een feest waardiger en grootser is gevierd dan de voorbije jubileumdagen. Het aangewezen centrum voor de hoofdmomenten der feestviering blijft voor ons de omgeving van de brug, waarbij dit jaar ook het Riffort een belangrijke plaats had ingenomen. De versieringen aan het Gouvernementshuis, op Brionplein en brug, in grote lijnen dezelfde, hadden toch ook nieuwe variaties gekregen, welke inderdaad verbeteringen waren. De monumentale lichtende zuil voor het Gouvernementshuis is een zeer geslaagd stuk werk geweest, evenals de nieuwe verlichting aan het Gouvernementshuis.

Van de straten was alleen de Herenstraat, maar dan ook zeer fraai, versierd. We hopen dat onze versieringscommissie met deze straatsgewijze versiering de winkeliers er toe mogen brengen, in het vervolg hun eigen straat met vereende krachten in feestkleed te brengen. Hoe het moet en kan, heeft de Heer Werner nu wel langzamerhand ons geleerd. Trouwens het gelukkige particulier initiatief van de Ned. Ind. Gas Mij, de Holl. Bank Unie, het Apostolisch Vitariaat en anderen, vindt nog veel te weinig navolging.

De Curom.

Het is een gelukkige gedachte geweest van onze feestcommissie om de Zondag te bewaren als wijdingsdag. Zaterdagavond was de inleiding met de dankdiensten in de Joodse Synagoges en de voortzetting volgde Zondag in de andere kerken. Al de dankdiensten werden uitgezonden door de Curom, die bovendien zelf nog om 11 uur in de morgen met een eigen uitzending kwam, waarin een rede van Dr. Goslinga. En zo heeft de Curom deze Zondag tot een echt mooie feestdag gemaakt, waarvan niet alleen Curaçao, maar ook de omliggende eilanden hebben genoten, getuige wel de telegrammen die dankbaar binnenkwamen. We zijn niet in staat onder woorden te brengen, wat deze uitzendingen o.a. dankbaar zijn ontvangen door de zieken in het gasthuis. Maar van harte hopen we, dat het huidige actieve Curom-bestuur nog lange jaren de leiding van deze culturele instelling in handen mogen houden en op de ruimste wijze door een ieder gesteund worden, om dit culturele werk nog tot verdere uitbreiding te kunnen brengen. Het huidige bestuur verdient deze medewerking ten volle.

Op verzoek van de Curom willen we nog mededelen, dat de uitzending van de dankdienst uit de gereformeerde kerk niet heeft kunnen plaats vinden van wege moeilijkheden, daar er geen versterker dien tijd beschikbaar was.

We moeten hier inderdaad onze spijt betuigen dat door omstandigheden juist deze dienst van de Gereformeerden moest vervallen.

Het feest der kinderen.

Ondanks de regen in de namiddag, was het toch Zaterdagavond reeds volop feest op de kermis op het Damplein en op het oud-Hollandse marktplein in het Rif. Doch Zondagavond was het nog drukker. Het gevolg was dat er Maandagmorgen nog heel wat te regelen en te redderen was aan de banken in het Riffort, waarop de kinderen moesten plaats nemen voor het kinderfeest. En toch bezweek er menige bank, wat nog al ongerief veroorzaakte. Overigens was er volmaakte orde onder de 2500 kinderen, die daar waren verzameld en waar iedere school zijn eigen plaats had, waar eerlijk om geloot was. Men moet bij zulke feesten aan alles denken. De Heer Rustige had de leiding en maakte van de eerste momenten een plechtig ogenblik door de kinderen een belofte van liefde, dankbaarheid en trouw te doen afleggen aan het vorstenhuis en **namens de jongens en meisjes van Curaçao een telegram van hulde te sturen** aan H.M. de Koningin.

Het feest zelf werd gegeven voor en door de kinderen. Iedere school had zijn eigen voordracht, waarbij wel bleek dat een kijkspel hier het beste voldeed. Als mooiste groep, tevens de laatste, mag zeker genoemd worden de St. Antoniusschool te Pietermaai, die onder aanvoering van een schitterende tamboermaitre, verschillende Nederlandse volksgroepen in nationaal costuum vertoonde. De poppenkast die daarop volgen moest, kon niet doorgaan, wegens een defect aan de luidspreker. Het was dan ook al bij twaalven, en de juist geopende brug zorgde dat de kinderen van de Pundasijde nog wat later thuis kwamen.

De goedheid en het medeleven van de feestcommissie, die ook nog zoveel mogelijk groten in het fort hebben binnengelaten, is echter hiermee wel wat bedrogen uitgekomen, doordat bij het uitdelen der sinaasappelen verschillende kinderen te kort kwamen, omdat de appelen in handen van groteren gevallen waren.

Het publiek is door dergelijk optreden zelf de schuld, wanneer het in het vervolg bij dergelijke kinderuitvoeringen niet meer wordt toegelaten.

Des middags ging [illegible] kermis op het Damplein, waarvoor aan de kin-

deren tien duizend kaartjes waren uitgedeeld. Het was er dan ook overweldigend druk. Maar de kinderen hadden toch plezier. Zeker is het feest der kinderen een der dankbaarste maar ook meest verdienstelijke programmapunten geweest van de feestviering. De feestcommissie heeft met al haar buitengewoon verdienstelijk werk hiermede wel een heel bijzondere eer ingeoogst.

Het allegorisch spel.

Niet minder bijzonder was het allegorisch spel van Maandagavond, wat bijzonder zo goed uitkwam, omdat het weer een kijkspel was, maar een kijkspel in schitterende kleuren en schone dansen, dat op uitmuntende wijze door de luidspreker werd verklaard. Reeds voor achten moeten de poorten van het oud Hollandse marktplein worden gesloten, omdat de ruim twee duizend plaatsen reeds waren bezet. En het publiek heeft er geen spijt van gehad, dat het een uur van te voren een plaats is komen zoeken.

Mevr. Schoorl en de Hr. van Dooren hebben alle eer van hun werk. Deze laatste trouwens heeft bovendien een groot aandeel gehad in de organisatie van het kinderfeest. We kunnen hier natuurlijk niet alle namen gaan noemen van hen, die meer of minder grote verdiensten hebben van deze prachtige feesten. In de voorzitter, de Hr. Desertine, die als leider van de feestcommissie het werk niet uit handen heeft gegeven, willen we allen huldigen; maar toch een bijzonder woord van hulde brengen aan iemand die geen lid van de feestcommissie was, maar toch onnoemelijk veel werk heeft verricht en altijd klaar stond tot diep in de nacht en dat is de Heer Rozema van 's lands radio en telefoondienst.

Om het allegorisch spel hadden we een paar schitterende uitvoeringen van het koor van IDO; een schone lintendans van de bewoners van San Michiel, een prachtige turnuitvoering van Thesos en last not least een colonnegeweer van onze Mariniers. Het publiek houdt van deze demonstratie onzer Mariniers en daarom was vermoedelijk ook deze juist het laatst gezet; maar het was voor verschillende toch al te laat geworden en vele rijen waren door huisgaanders gedund.

Dinsdag.

Tussen de officiele kanonnadesen het publiek gehoor hadden de feesten plaats van de wedstrijden, zoals we die op andere feestdagen van het Koninklijk Huis kennen. Een gelukkige gedachte was het van de commissie van sportfeesten om des middags op Mundo Nobo alle sporten te doen vertegenwoordigen. Dit sportfestijn werd afgewisseld door een rondgang van de spelers op het oud-Hollandse marktplein, die daarop een tocht door de stad maakten om allen te laten genieten van hun schitterende costumes en die daarbij, hetzij met bizondere dankbaarheid herdacht, de zieken van 't melaatsengesticht en van het St. Elisabethsgasthuis niet hebben vergeten.

Zoals gewoonlijk luidde een der laatste punten van het program „grandioos vuurwerk op de Rifbrug". Dit zal wel zo hebben moeten wezen, maar in feite is het toch betrekkelijk mislukt. Mogelijk is dat de vochtigheid boze parten speelde: sommige stukken daarom niet wilden draaien of te vroeg en te laag ontploften; maar ook waren zeker verschillende stukken te laag opgesteld en de wijze van aansteken geschiedde niet op de juiste tijd, zodat het geheel, wat verschillende stukken tesamen moesten vormen, niet tot zijn recht kwamen.

Doch dit is slechts één tegenvallertje geweest in het overigens grootse en prachtige feest, wat een echt prettige en beschaafde feeststemming heeft gebracht in de afgelopen dagen.

We hebben in de laatste maanden, gezien de politieberichten, een toenemende verruwing kunnen waarnemen; en als gevolg waren dan ook de verwachtingen van personen die er mee te maken hebben, dat met de feestdagen er nog wel eens wat zou gebeuren aan vechtpartijen of auto-ongelukken! In dit opzicht zijn deze feestdagen bijzonder mooi verlopen en we mogen daarvoor gerust een eresaluut brengen aan het feestcomité, dat dit jubileumfeest zo bijzonder fijn heeft weten te houden. Een grote medewerkende factor daarin is geweest de opvoering van het allegorisch spel, dat op de duizenden die er van genoten hebben een veredelende werking moet hebben uitgeoefend.

Moge Mevr. Schoorl daarom nog vele jaren haar cultureel werk op Curaçao kunnen voortzetten.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

In Neurenberg houdt de Duitse N.S.D.A.P. haar partijdag. Maar daar de huidige Duitse regering N.S.D.A.P. is, kunnen we gerust deze als een soort Rijksdag beschouwen, al heeft deze week van vergadering officieel die naam niet. 550 Buitenlandse journalisten zijn er aanwezig en 10 gevolmachtigde ministers en 22 gezanten. Hess opende namens Hitler de partijdag, waarin herinnerd werd aan het feit, dat thans voor het eerst ook „genossen" uit de Oostmark, het oud Oostenrijk, aanwezig waren. Rosenberg heeft er reeds een rede gehouden en voorgelezen werd, waar de hele wereld met belangstelling naar had uitgezien, de proclamatie van Hitler. En in zekere zin zal deze voor de buitenlandse politici 'n ontgoocheling geweest zijn, daar Hitler met geen woord gerept heeft over de Tsjechische kwestie. Maar Hitler's laatste woord is op deze partijdag nog niet gesproken, en reeds enkele weken geleden is al aangekondigd, dat hij daar in zijn grote rede de buitenlandse politiek zou uiteenzetten en in het bijzonder Duitsland's houding in het Sudetenvraagstuk. Dus nog enkele dagen wachten op het verloop der gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije.

In zijn proclamatie heeft Hitler nog maar alleen gezegd, dat hij niet voornemens is nieuwe pacten aan te gaan; dat men in Duitsland niet meer bezorgd behoeft te zijn voor de levensmiddelenvoorziening; dat Duitsland economisch en politisch thans geheel onafhankelijk is en een blokkade dus geen effect meer zou hebben.

Of het waar is?

Ook Henlein is naar Neurenberg geweest, niet om de partijdag mee te maken, maar om de Duitse regeringsvertegenwoordigers te spreken. Want na de weigering van de Sudeten Duitsers heeft de Tsjechische regering weer een nieuw aanbod in studie, dat volgens de berichten bijna geheel overeenkomt met de door Henlein geformuleerde eisen in Karlsbad. Maar het is de vraag of met het weinige wat aán die eisen ontbreekt de Sudeten accoord zullen gaan?

In alle geval zal er zo spoedig mogelijk een oplossing moeten komen, zeggen de Duitse kranten, want de toestand is onhoudbaar. Blijkbaar wil men dus van Duitse zijde de boel forceren, nu tijdens het congres te Neurenberg.

Maar Frankrijk en Engeland staan daarom met de voet aan het geweer. In Frankrijk zijn publiek militaire maatregelen genomen. Alle ambtenaren, ook de Gouverneurs der koloniën zijn naar hun posten teruggekeerd.

Marseille is gemobiliseerd; maar men weet nog niet of dit is om Duitsland of wel om de staking der havenarbeiders.

En omtrent Engeland luiden de berichten, dat het in stilte militaire voorzorgen neemt.

Een feit is dat Europa momenteel een vat buskruit is, en degene die met vuur gaat spelen, kan de grootste uitbarsting teweeg brengen.

We willen hier nog melding maken van 'n zeldzame brutaliteit van het blad van minister Göbbels „Der Angriff" waarin is opgenomen „'n open brief aan Lord Runciman welke algemeen opzien gebaard heeft. Een der onderkopjes van dit artikel luidt: „Brengt gij een bezoek aan de gevangenissen, Lord Runciman". Voorts raadt men Lord Runciman aan kennis te nemen van de verschrikkelijke mishandelingen, waaraan zij bloot staan, die door de republiek in „Schutzhaft" zijn genomen en als gij dit dan alles weet, zo schrijft men verder, dan zult gij U afvragen of wij in de donkerste middeleeuwen leven of wel in de twintigste eeuw. Voorts wijst men er op, dat Lord Runciman goed nota moet nemen van het feit, dat bandieten, boeven en moordenaars slechts enkele maanden in een eenzame cel worden opgesloten, doch politieke gevangenen jaren.

Zo durft men te schrijven in een land, wat zelfs het eerst met dergelijke methodes is begonnen. En waar duizenden jaren lang worden mishandeld op een wijze als we in de tijden van het barbaarse heidendom niet hebben gekend: en dan wat voor mensen: Niemöller, Schuschnigg enz. En gelukkig nog de tienduizenden ballingen die tijdig aan de Naziterreur hebben weten te ontkomen.

Steeds meer en meer gaat dit bewind de richting uit van de met ieder Goddelijk en menselijk recht in strijd zijnde methode.

Er zijn dezer dagen via Frankrijk ettelijke duizende Duitse en Oostenrijkse Joden naar Zuid Amerika geemigreerd; met achterlating natuurlijk van al hun hebben en houden. In Oostenrijk zijn de Nazis al maanden bezig om de moordenaar van Dollfuss, Planetta te verheerlijken; en daarbij heeft men het lijk van Dollfuss, wat in Wenen begraven was, opgegraven en overgevoerd naar het dorpskerkhof van zijn geboortestad. Zo zijn hun methoden!

Tot slot willen we hieraan nog toevoegen de officiele kerkelijke uiteenzetting, welke in de diverse Duitse bisdommen is gegeven van de gebeurtenissen rondom de zaak van den bisschop van Rothenburg, waarover we in een vorig overzcih hebben gesproken; daarin lezen we o.a.:

Op last van de Heilige Stoel was de Bisschop van het Diocees Rothenburg, mgr. dr. Johan Baptista Sproll, op 15 Juli naar zijn residentie teruggekeerd. Officieel werd hiervan van den rijksstadhouder van Wurtemberg kennis gegeven. De volgende avonden kwam het tot ernstige taferelen voor en in het bisschoppelijk paleis, alsmede in de ambtsgebouwen van het bisschoppelijke ordinariaat. Meer dan honderd mensen, meest jonge personen, verzamelden zich op de trappen van het paleis op de Hindenburgplatz. De mensen waren geen inwoners van Rothenburg. Een uur later werden diverse spreekkoren aangeheven, zeer beledigend voor den bisschop, terwijl borden meegedragen werden, waarop leuzen voorkwamen als „Bisschop Sproll volksverrader. Weg met den volksverrader". „Wij willen een Duitsen bisschop".

De menigte nam een steeds opgewondener houding aan. Nadat herhaalde malen gepoogd was het bisschoppelijk paleis binnen te dringen, forceerde men de deuren en drong door het kanselarijgebouw in de bisschoppelijke woning en verspreidde men zich over de eerste en tweede verdieping om den bisschop te zoeken. De deuren, die gesloten waren, werden met geweld geforceerd. Men vond den bisschop in biddende houding in de huiskapel voor het altaar.

Dit ziende trok men terug. De kapel werd gesloten. Kort daarop keerde een andere groep naar de kapel en toen men de deur gesloten vond, werd deze gerameld. Nog steeds trof men den bisschop in biddende houding aan, waarop men zich andermaal terugtrok. Een vijftal personen met den leider van de „Flammenzeichen" uit Stuttgart naderde den bisschop en gaf hem te verstaan, dat hij zich moest verwijderen. De bisschop antwoordde: „Ik onderhandel niet met u lieden. Zeker niet op deze plaats, waar ik liever sterf dan te vertrekken."

Intussen hadden andere indringers de ambtelijke- en particuliere vertrekken van den bisschop gevonden. Hier werd alls kort en klein geslagen. Een hunner haalde o.a. een misgewaad uit een kast, sleepte dit door verscheidene kamers en liet het tenslotte op een der gangen liggen. In de overige vertrekken van het paleis werden deuren vernield en vensers ingeslagen, daarna verlieten de demonstranten met hun leiders het paleis. Buiten hoorde men roepen: „Ga er nu uit. De politie zal den bisschop gevangen nemen. Wij zullen zolang terugkeren, tot de bisschop Rothenburg verlaat." Het Deutschland- en het Rortswessellied werden gezonden. Daarna trok men af.

Diezelfde avond had een gestapobeambte een onderhoud met den vicaris generaal, waarin hij verzocht den bisschop zelf te spreken. Dit werd toegestaan. Hij zeide tot den bisschop: „Ik heb opdracht gekregen, u dringend aan te raden, om onder deze omstandigheden Rothenburg te verlaten. De demonstraties zullen herhaald worden".

De bisschop antwoordde: „Ik heb uitdrukkelijk last van de Heilige Stoel, om naar mijn bisschopszetel terug te keren. Ik ben bisschop van Rothenburg en blijf in Rothenburg, wat er ook gebeure".

De beambte bleef aandringen, waarop de bisschop verklaarde: „Ik blijf in mijn residentie, al zal het mijn leven kosten".

Daarna bezichtigde de beambte de schade, welke in het paleis was aangericht, en verliet omstreeks middernacht het paleis.

Op 18 Juli volgde een nieuwe demonstratie. Het aantal demonstranten bedroeg toen vijftienhonderd tot tweeduizend. De mensen waren weer grotendeels van buiten de stad afkomstig. Een der demonstranten hield een toespraak, waarin hij zeide:

„Het nationaal-socialisme vervolgt de kerk niet, maar wil alleen verhinderen, dat de kerk misbruikt wordt voor politieke doeleinden. Het geeft aan de volksgenoten vrijheid, wanneer zij zich van de dwang der kerk bevrijden."

De redenaar wees er op, dat Duitsland een rechtsstaat is en spoorde aan, de discipline te bewaren. Daarna werd een strijdlied gezongen, terwijl de menigte dreigde: „Wij zullen terugkeren, tot mgr. Sproll wijkt."

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

OUD-MINISTER MARCHANT OVER „ANDERSDENKENDEN".

Ter gelegenheid van de jaarlijkse reunie van oud-studenten der missiehuizen van de Missionarissen van Mill Hill trad als spreker op de oud-minister mr. P. Marchant.

Mr. Marchant behandelde het onderwerp „Priesters en andersdenkenden". Spr. zeide het te betreuren, dat de andersdenkenden zo weinig met de katholieke priesters in aanraking komen, want er zouden zeker veel minder andersdenkenden zijn, indien dit anders ware.

Het begrip „andersdenkenden" besprekend, merkt mr. Marchant op, dat de meerderheid van deze mensen eigenlijk in het geheel niet denkt en zeker niet over dingen van het bovennatuurlijke. Er zijn opzettelijk niet-denkers, onwillekeurige niet-denkers en mensen, die wel denken, maar „anders" denken dan wij.

Bij een nadere bespreking van de onderscheiden groepen andersdenkenden wijst spreker er op liever te doen te hebben met communisten, die zeggen tegen God en Godsdienst te zijn, dan met degenen, die zeggen Christen te zijn en met een soort namaak Christendom het volk op een dwaalspoor brengen.

Tot de groep het „Vrije Onderzoek" heeft spreker persoonlijk vroeger behoord. Geestig merkt spreker in dit verband op, dat de vrijheid van dit onderzoek maar betrekkelijk is. Want als de aanhangers van deze groep voor dat onderzoek komen tot het geloof, dan worden ze meteen geroyeerd. Als vrijdenker mag je alles behalve geloven!

Spreker laat dan het licht vallen op de ongelooflijke onwetendheid met betrekking tot het katholicisme in verschillende groepen van andersdenkenden, en herinnert eraan, hoe hij in zijn jeugd nooit iets van de door zijn protestantse leermeesters gedoceerde theologie heeft begrepen. Hij wist trouwens ook helemaal niet, wat die theologiën wèl en wat zij niet geloofden. Spreker heeft er wel eens aan gewanhoopt, ooit iets van de theologie te zullen snappen, totdat hij het „catholica non leguntur" overtrad, met katholieke werken over theologie kennis maakte en tot zijn vreugde en verbazing moest vaststellen, dat die katholieke thelogie zo logisch was als dit maar mogelijk is. Op deze wijze kwam spreker tot de Moederkerk en hij is er innig van overtuigd, dat alle verstandige mensen tot diezelfde conclusie zouden komen, indien zij er eenmaal in hun leven toe konden besluiten het „catholica non leguntur" te overtreden.

Er werden pogingen tot verzoening van de Christenen onderling ondernomen, maar spreker verwacht hiervan niet veel. De kwestie is nu eenmaal, dat de Katholieke Kerk niets toe kan noch mag geven. Zij is en blijft intransigent, zoals Christus intransigent was. Christus bracht de mensen Zijn leer, maar Hij laat haar niet amenderen! De Katholieke Kerk kreeg de opdracht en de volmacht deze leer onvervalst te bewaren.

DE VER. STATEN EN HET VATICAAN.

Het aanknopen van nieuwe betrekkingen.

De diplomatieke relaties tussen de regering der Verenigde Staten en het Vaticaan, zo meldt „The New York Times", schijnen zich op weg naar een hervatting te bevinden. Het ministerie van buitenlandse zaken werkt aan een instructie, die aan het Amerikaanse consulaat te Rome zal worden toegezonden en een uitvloeisel is van een onlangs door het Congres aangenomen en door Roosevelt getekende aanvulling van de betreffende wet, waarbij dit consulaat gemachtigd wordt, Vaticaanse documenten en verklaringen te accepteren en die naar de rechtshoven in de Verenigde Staten te zenden, ten dienste van eventuele bewijsvoering.

Hoge ambtenaren van het ministerie verklaarden, dat er momenteel nog niets gedaan wordt, teneinde diplomatieke betrekkingen met het Vaticaan aan te knopen. Bovengenoemde aanvulling begin echter met de woorden: „totdat de Verenigde Staten een in de Vaticaanse staat residerende consulaire vertegenwoordiger zullen hebben."

Indien, aldus „The New York Times", de Verenigde Staten in de Vaticaanse staat een consul accrediteren, zou het voor de eerste maal sinds meer dan zeventig jaren zijn, dat dit land een vertegenwoordiger bij de H. Stoel heef.

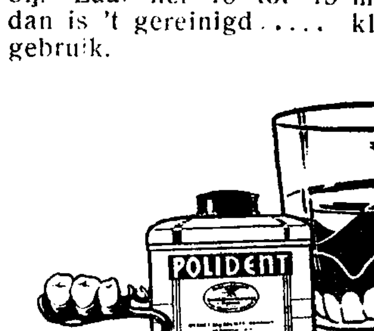
De laatste Amerikaanse gezant bij het Vaticaan was Rufus King uit Wisconsin, die in 1863 door president Abraham Lincoln benoemd werd, om hem bij den Paus als vorst over de Pauselijke Staat te vertegenwoordigen. Tevoren had Amerika vier gezanten in het Pauselijke Rome gehad, waarvan de eerste in 1848 benoemd werd.

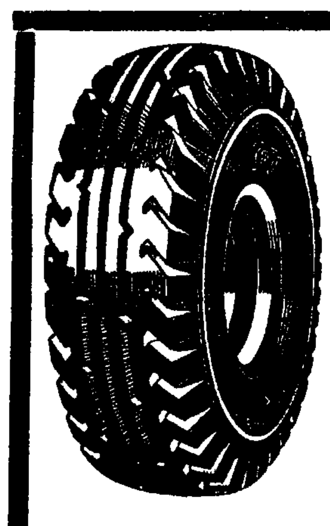
Sinds de Paus in 1929 bij het verdrag van Lateranen souverein werd van de Vaticaanse Staat, hebben herhaaldelijk geruchten de ronde gedaan, als zou de regering der Verenigde Staten een hervatting der diplomatieke betrekkingen overwegen. Deze geruchten namen vaster vorm aan, toen James A. Farley, algemeen directeur der Amerikaanse posterijen en vertrouwensman van Roosevelt, wiens verkiezingscampagnes hij leidt, enkele jaren terug een langdurige audientie bij den Paus had.

James A. Farley is een vooraanstaand Katholiek.

Vergift blijft vergift, ook al wordt het in geslepen kristal gepresenteerd.

HET ROSS INSTITUUT.

Op de 16de September 1932 stierf in het naar hem genoemde instituut **Sir Ronald Ross**, de geleerde, die door zijn ontdekkingen op het gebied van de malaria en hare bestrijding de gehele wereld aan zich verplicht heeft en wiens naam in de medische wereld onsterfelijk zal blijven voortleven.

Alhoewel de malaria reeds in de oudheid één van de meest voorkomende en gevreesde ziekten was, heeft het tot het einde der vorige eeuw geduurd, eer men een volledig overzicht had verkregen in de aard der ziekte en de wijze, waarop zij zich voortplant.

Sir Ronald Ross nu was degene, die ontdekte, dat de overbrenging der malaria geschiedt door de malariamuggen, de zgn. Anopheles, die, doordat zij het bloed van een malarialijder opzuigen, de daarin aanwezige malariaparasieten op anderen kunnen overbrengen, wanneer zij daarna een gezond mens steken.

Deze ontdekking kan men beschouwen als één van de belangrijkste, die ooit op medisch gebied gedaan zijn, want zij bracht verandering in het leven van vele millioenen mensen, doordat men van toen af aan zich intensief op de bestudering van het malariavraagstuk kon gaan toeleggen.

Veel is op dit punt al bereikt, doch steeds nog zijn onderzoekingen gaande en één van de belangrijkste lichamen, dat zich daarmede bezig houdt, is het Ross-Instituut in Londen. Dit Intstituut, dat geheel voor vrijwillige bijdragen in stand wordt gehouden, stelt alle pogingen in het werk, om de bestudering van het malariavraagstuk zoveel mogelijk te bevorderen en hiertoe heeft zij zich de medewerking verzekerd van enkele vooraanstaande autoriteiten **op het gebied van Tropische Hygiëne en malaria-bestrijding, zoals b.v. Sir Malcolm Watson.**

Eén van de voornaamste aangelegenheden, waarmede het Ross Instituut zich bezig houdt, is de Kinine-voorziening van de aan malaria lijdende bevolkingen. Een grote vooruitgang is de tegenwoordig meer en meer ingang vindende korte kininekuur, die door de Malaria-Commissie van de Volkenbond als de beste behandeling wordt aanbevolen, aangezien hierdoor de duur der Kinine-behandeling tot 5—7 dagen teruggebracht is. Als prophylaxe wordt een dagelijkse dosis van 400 mg. aanbevolen, te nemen gedurende het gehele malaria-seizoen.

Het Ross-Instituut zet op waardige wijze het werk van den man, aan wien het zijn naam te danken heeft, voort. M. Ned. 16.

Moeilijkheden moeten prikkels zijn, geen struikelblokken.

Trap het koren niet plat, om een klaproos te plukken.

Glimlachen kan als een dolk verwonden.

Wie critiek in het eigen kamp schuwt of verhindert, verdient de dank van den vijand.

CURACAO.

KONINKLIJKE LUCHTVAART MAATSCHAPPIJ. AFD. WEST INDIE.

De nieuwe dienstregeling der K.L.M.

Dezer dagen heeft (behoudens goedkeuring der betrokken autoriteiten) de dienstregeling der K.L.M. een aantal zeer belangrijke uitbreidingen ondergaan, zodanig dat men zonder overdrijving kan zeggen, dat daarmee een nieuwe periode van het West-Indische luchtvaartbedrijf wordt ingeluid.

De Maracaibo-dienst waarvan een steeds drukker gebruik wordt gemaakt en die sinds 16 Mei vier maal per week werd uitgevoerd, wordt uitgebreid tot een dagelijkse dienst, dus 6 × per week.

Op Dinsdag, Woensdag, Vrijdag en Zaterdag vertrekt de Lockheed om 12.45 naar Aruba en Maracaibo; op Maandag daarentegen reeds om 6 uur v.m. waardoor te Maracaibo een hoogst belangrijke aansluiting wordt verkregen op het vliegtuig der P.A.A., hetwelk om 8.30 van daar naar Haiti en de Verenigde Staten vertrekt. Door deze combinatie is het mogelijk in één dag van Curaçao naar de Verenigde Staten te reizen, in 23 uur van Curaçao naar New-York! Het vliegtuig naar Maracaibo op Donderdag vertrekt des morgens om 9 uur van Curaçao, om zijn reis te vervolgen tot Barranquilla. De snelste verbinding met de V.S. is dus op Maandag, daarop volgen de diensten op Dinsdag en Donderdag, waarmee men via Barranquilla Miami kan bereiken op Woensdag en Vrijdag middag.

Het feit dat de P.A.A. één van haar voornaamste verbindingen naar de V.S. in plaats van via Barranquilla thans via Maracaibo laat lopen, was voor de K.L.M. de aanleiding de dienst op Barranquilla voortaan slechts één maal per week uit te voeren en wel zoals gezegd op Donderdag. Behalve naar de V.S. wordt te Barranquilla ook een zeer goede aansluiting gegeven naar Cristobal en verder.

De dienst op La Guaira is op drie maal per week gehandhaafd, evenals nu op Maandag, Woensdag en Vrijdag, met dat verschil echter dat men op Maandag van Maracaibo via Curaçao een directe doorverbinding heeft naar La Guaira en op Woensdag en Vrijdag van La Guaira naar Maracaibo. Een bijzondere nieuwigheid is, dat aan de doorgaande reizigers La Guaira—Maracaibo of omgekeerd, door de K.L.M. geheel gratis op het vliegveld Hato een smakelijke lunch wordt geserveerd. Trouwens op alle trajecten, waarbij de duur van de vlucht langer is dan een uur, worden aan de passagiers in de lucht verversingen aangeboden.

De toenemende vraag naar plaatsen van Curaçao naar Aruba of omgekeerd, deed de K.L.M. besluiten tot een gewichtige stap, n.l. om, in combinatie met de dagelijkse lijn op Maracaibo de Arubadienst voortaan 2 × daags uit te voeren. Behalve het doorgaande vliegtuig van en naar Maracaibo is er dus elke dag nog een z.g. locale dienst, welke zodanig is gelegd, dat op iedere dag zowel 's morgens als 's middags een vliegtuig van en naar Aruba vertrekt.

Een uitzondering vormt de Zaterdag; op dien dag worden met het oog op de week-end reizigers de beide heen en weer diensten in de namiddag gevlogen.

Het succes van de lijn Curaçao—Coro heeft er toe geleid deze uit te breiden tot een twee maal wekelijkse dienst, op Dinsdag en op Donderdag. Te Coro worden bovendien enkele belangrijke aansluitingen tot stand gebracht in de richting van La Guaira, Trinidad, Zuid Amerika en, hetgeen voor velen hier van interesse is, naar Europa.

Ten slotte was het voor de K.L.M. de vervulling van een lang gekoesterde wens om ook het derde der Benedenwindse eilanden in haar luchtnet op te nemen. En zo zal dan met ingang van 5 September ook naar Bonaire een geregelde vliegdienst worden uitgevoerd. Deze dienst wordt voorlopig eenmaal per week en wel op Maandag uitgevoerd; hij is zodanig in het schema aangepast, dat doorverbinding van en naar Aruba is verkregen, terwijl iemand, die korte tijd op Bonaire nodig heeft, dank zij het feit dat een tijdsruimte van drie uur tussen aankomt en vertrek is gelegen, met hetzelfde vliegtuig weer kan terugkeren.

Een nieuw buitengewoon aantrekkelijk **weekend uitstapje zal zijn, om Zaterdags** per boot naar Bonaire te gaan, aldaar twee dagen te vertoeven en Maandags per vliegtuig terug te keren. De K.L.M. heeft er zich van overtuigd, dat op Bonaire een zeer goed verzorgd en toch billijk pension aanwezig is, zodat men zich over de huisvesting niet behoeft te bekommeren.

Wie weet, wordt Bonaire met zijn ongerepte natuur en zijn prachtige gelegenheden om te vissen, te zeilen, te zwemmen en te jagen, mede dank zij de vliegdienst nog eens het uitverkoren vacantieoord van Curaçao!

Uit het bovenstaande blijkt dus wel duidelijk dat de invoering van de nieuwe dienstregeling weer een belangrijke stap voorwaarts in de ontwikkeling van het luchtverkeer rond Curaçao moet worden geacht.

WERKKAMP BRAKKE PUT MEI-MEI.

Heden middag te 5 uur zal de officiele opening plaats vinden van genoemd werkkamp door Zijne Excellentie Gouverneur G. J. J. Wouters in tegenwoordigheid van Colonel Herbert S. Hodgson, Commandant van het Leger des Heils in Centraal Amerika, en den Weledelgeboren Heer D. van Nijmegen Schonegevel, Directeur der C.P.I.M.

Onze dank voor de uitnodiging.

K R O

Wereldprogramma
Via P.C.J. Golflengte 31.28 m.
19.21 — 20.24 Curaçaotijd
Zondag, 11 September 1938.

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. „De moderne gymnasiast tegenover zijn klassieke vorming" door Pater Dr. N. van Doornik M.S.C.
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Voor Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlandse Kroniek
7. Gramofoonmuziek.

Koloniale uitzending van K.R.O.
Via P.H.I. op Golflengte 25.57 M.
9 — 10 uur Curaçaotijd.

1. Mars
2. „Katholieke Artsen in de Missie, voornamelijk in Ned. Indië" door Dr. N. H. v.d. Muyden
3. Gramofoonmuziek
4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
5. Eventueel Vaderlandse Kroniek
6. Gramofoonmuziek.

FRATER GERONTIUS TERUG.

Naar uit het Moederhuis van Tilburg is bericht, zal Fr. Gerontius, vroeger directeur der Fraters op het St. Thomascollege, en die onlangs met ziekte naar Holland is vertrokken, weer naar Curaçao terugkeren, om hier zijn otium cum dignitate te genieten. Fr. Gerontius zal alleen nog zitting hebben in het bestuur van de Fraters aldaar.

ERNSTIG AUTO ONGEVAL.

Zaterdagavond wilde een viertal heren na een bezoek aan de Franse boot, nog een tochtje maken naar Piscaderabaai. Een vijfde, de Hr. K. een Hollander, voegde zich daartoe bij het gezelschap en wijl er geen plaats meer was, nam hij plaats boven op de auto. Op de helling van de Rifbrug kwam bij de draai de wagen op twee wielen te liggen, waarbij K. van de wagen slingerde en deze laatste kantelde.

Bewusteloos werd K. opgenomen en naar het St. Elisabethsgasthuis vervoerd, waar hij enkele uren later overleed.

DIEFSTALLEN.

Door den 21-jarigen C. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een rijwiel. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

Door de 39-jarige timmerman De J. heeft bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van zijn portemonnaie, inhoudende een klein bedrag aan geld. In verband hiermede is door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld, de 22-jarige werkman B.

Door den 40-jarigen koopman K., werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een aantal blikken biscuits. In verband hiermede zijn door de Politie een aantal jongens aangehouden, die bij verhoor bekenden ruim 20 blikken biscuits uit de winkel van aangever te hebben ontvreemd. Onder aanzegging van proces-verbaal zijn de jongens aan hunne familieleden overgegeven.

Door den 23-jarigen B. werd bij de Politie aangifte gedaan van diefstal van een portemonnaie, inhoudende een bedrag aan geld. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

Door de Politie zijn als verdacht van vernieling twee zeelieden aangehouden. Onder aanzegging van proces-verbaal zijn zij hierna heengezonden.

VALSE AANGIFTE EN VERDUISTERING.

Door de Politie is, terzake „Valse aangifte en verduistering", proces-verbaal opgemaakt tegen de 28-jarige lotenverkoopster L., die op 11 Augustus j.l. bij de Politie aangifte had gedaan van diefstal met braak, waarbij een aanzienlijk geldsbedrag, zijnde de opbrengst van loterijbiljetten, die zij voor derden had verkocht, ontvreemd zou zijn. Uit het ingestelde onderzoek bleek, dat er van diefstal geen sprake was en de vrouw een valse aangifte had afgelegd, nadat zij bedoeld bedrag ten eigen bate had aangewend.

ONGELUK.

In de namiddag van 25 Augustus l.l. is de 54-jarige werkman J. van een autotruck gevallen, tengevolge waarvan hij zodanige verwondingen opliep, dat hij ter verpleging moest worden opgenomen in het St. Elisabethsgasthuis, alhier. Een onderzoek naar de juiste toedracht van het gebeurde wordt ingesteld.

DESERTIE.

Door den kapitein van een Nederlandse bark werd bij de Politie aangifte gedaan van desertie. Een onderzoek wordt ingesteld.

VERNIELINGEN.

Door den 52-jarigen autoreparateur M. werd bij de Politie aangifte gedaan van vernieling van de voorruit van zijn auto. Naar den dader wordt een onderzoek ingesteld.

NIEUWE LIJST VAN VERWACHTE TOERISTENSCHEPEN.

Schip	Datum
ROTTERDAM	18 September 1938.
COLUMBUS	15 October 1938.
NIEUW AMSTERAM	21 December 1938.
KUNGSHOLM	27 December 1938.
COLUMBUS	14 Januari 1939.
KUNGSHOLM	14 Januari 1939.
STATENDAM	15 Januari 1939.
ROTTERDAM	15 Januari 1939.
NIEUW AMSTERDAM	18 Januari 1939.
STRATHMORE (van Londen)	27 Januari 1939.
MILWAUKEE (van Hamburg)	27 Januari 1939.
STATENDAM	29 Januari 1939.
OSLOFJORD	30 Januari 1939.
KUNGSHOLM	4 Februari 1939.
ROTTERDAM	4 Februari 1939.
NEW-YORK	5 Februari 1939.
STATENDAM	12 Februari 1939.
ATLANTIS (van Southampton)	12 Februari 1939.
GEORGIC	13 Februari 1939.
PILSUDSKI	13 Februari 1939.
NEW-YORK	26 Februari 1939.
LACONIA (van Engeland)	27 Februari 1939.
ROTTERDAM	1 Maart 1939.
STATENDAM	5 Maart 1939.
GEORGIC	6 Maart 1939.
OSLOFJORD	6 Maart 1939.
STATENDAM	27 Maart 1939.

M.S. „COLOMBIA."

Het hoofdagentschap van de K.N.S.M. deelt ons mede, dat het m.s. „Colombia" hedenavond om elf uur naar Europa vertrekt.

ZUIGELINGENVERZORGING EN MOEDERSCHAPSZORG.

Op de audiëntie Dinsdag l.l. kon de voorzitter van het feestcomité Dr. A. W. J. M. Desertine aan Zijne Excel. aanbieden een som van ƒ 17.500 als een geschenk van de burgerij voor bovengenoemd doel.

RUIM 40% DER NEDERLANDSE KINDEREN KATHOLIEK.

Het Centraal Bureau voor de Statistiek geeft merkwaardige cijfers over de samenstelling der Nederlandse bevolking naar leeftijd en godsdienst. Wij ontlenen daaraan enige, welke op de katholieken betrekking hebben.

Volgens de uitkomsten der volkstelling waren in Nederland in 1829 per 1000 zielen 389.9 katholieken. Dit aantal daalde tot 1909 geleidelijk, tot het in 1909 350.2 per 1000 bedroeg. Daarna steeg het aantal katholieken weer, en wel tot 356.1 in 1920 en 364.2 in 1930.

In vergelijking met het tijdperk van 1829 tot 1909 — negentig jaren van daling — is er de laatste 20 jaren een flinke groei te constateren, die zich ongetwijfeld ook na 1930 heeft voortgezet.

Deze vooruitgang is o.m. een gevolg van de grote kinderbeperking onder andere delen der bevolking. Het gevolg is geweest, dat de stijging van het aantal katholieken onder de jongeren het hoogst is.

Zo waren er in 1920 onder de inwoners van Nederland jonger dan 10 jaar 382.8 katholieken, in 1930 zelfs 417.

Het aantal katholieken steeg sinds 1899 met bijna 4 pct., maar het aantal katholieken beneden 10 jaar met 19 pct.

Wat de jeugdigen betreft, hebben de katholieken het aantal van bijna 2/5 der bevolking in 1829 weer ruim overschreden.

Indien de verhoudingen voor geboorte en sterfte nog enige tijd ongeveer dezelfde blijven als thans, dan zal „binnen afzienbare tijd bij de groep der jeugdigen in het gehele Rijk door de rooms-kath. helft van het totaal der jeugdigen in beslag genomen, wat dan natuurlijk ook geleidelijk voor de bevolking in haar geheel zal gelden".

Liever dan op deze manier, aldus commentarieert de Nw. Koerier deze cijfers, zouden de katholieken evenwel door overtuiging van hun medeburgers de meerderheid in de lande verkrijgen.

Helaas wordt de huwelijksvruchtbaarheid de laatste tijd bij de katholieken de economische omstandigheden is te wijten, maar ten dele ook aan de voortwoekering van het ellendige kwaad, dat de grote ramp dezer eeuw genoemd moet worden.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

De vroegere kroonprins van Spanje, Graaf Covadonga verloor in Miami bij een auto-ongeluk het leven.

In Chili werd een revolutie van Duitse Nazis door de regering onderdrukt. Er vielen hierbij 58 doden.

In Italië zullen alle Joodse officieren bij leger en vloot ontslagen worden.

In Roemenië wordt heden een bepaling gemaakt, waarbij aan Joodse emigranten de toegang tot het land wordt ontzegd.

Z. H. de Paus veroordeelde gisteren de verklaring, welke door de Italiaanse professoren was afgelegd in zake het racisme en noemde deze verklaring een „grote dwaling".

In Tsjecho-Slowakije kwam het te Ostrow tot een incident tussen Sudeten afgevaardigden en de Tsjechische politie. Als gevolg heeft de Sudeten Duitse partij, de onderhandelingen welke gisteren morgen begonnen waren over de nieuwe minderheden voorstellen der regering, afgebroken.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

De hoofdstad, Amsterdam heeft Hare Majesteit de Koningin bij de inkomst voor de viering van het 40 jarig regeringsjubileum een warme ontvangst bereid.

Voor het Haarlemmermeer station is het zwart van de mensen, die Hare Majesteit allerhartelijkst toejuichen, wanneer Zij zich in een open caleche naar het Paleis begeeft.

Onder groot gejuich komt te kwart voor drie het Prinselijk Paar aan het Paleis aan.

Te half vier is geen plaats meer onbezet. De erewacht wordt door matrozen bezocht. De marinekapel stelt zich op en als Hare Majesteit in een open caleche, a la Daumont bespannen, aankomt barst overal gejuich los. Tromgeroffel weerklinkt, de kapel zet het Wilhelmus in en het carillon doet het „Weest gegroet met jubeltonen" horen. De wacht presenteert het geweer.

Wuivend groet Hare Majesteit de duizenden rond het plein, en gaat dan het Paleis binnen, waar in de hal de begroeting van het Prinselijk Paar plaats heeft.

Na 10 minuten verschijnt de Koningin met het Prinselijk Paar op het balcon en een oorverdovend gejuich barst uit de menigte los. De deputaties brengen een vaandelgroet. Even later voegt burgemeester de Vlugt zich bij het Koninklijk gezelschap.

Een half uur lang marcheren verenigingen langs het paleis om Hare Majesteit hulde te brengen, waarna de koninklijke familie zich terugtrekt.

Op het oorverdovend gejuich der menigte verschijnt Hare Majesteit met het Prinselijk Paar nogmaals op het balcon, waarna een minutenlange ovatie van donderend gejuich volgt.

De plechtige herdenking van het 40 jarig regeringsjubileum van Hare Majesteit de Koningin in de Nieuwe Kerk te Amsterdam was een diep aangrijpende plechtigheid.

Tussen een erewacht van dezelfde officieren van land- en zeemacht als in 1898 schreed de Koningin, begeleid door het Prinselijk Paar, naar de Nieuwe Kerk, waar alle vooraanstaanden in den lande, de Indische zelfbestuurders en deputaties aanwezig waren.

De voorzitters van beide Kamers lazen adressen voor van hulde en trouw, waarna de oudste Commissaris der Koningin, mede namens zijn ambtgenoten, getuigde van de liefde en trouw voor Hare Majesteit en het Vorstenhuis.

Minister Colijn belichtte hierna de regeringsperiode van Koningin Wilhelmina onder diverse omstandigheden, en besluit met de verzekering, dat het volk van Nederland de Koningin zal blijven omringen met warme liefde en onoverbroken trouw.

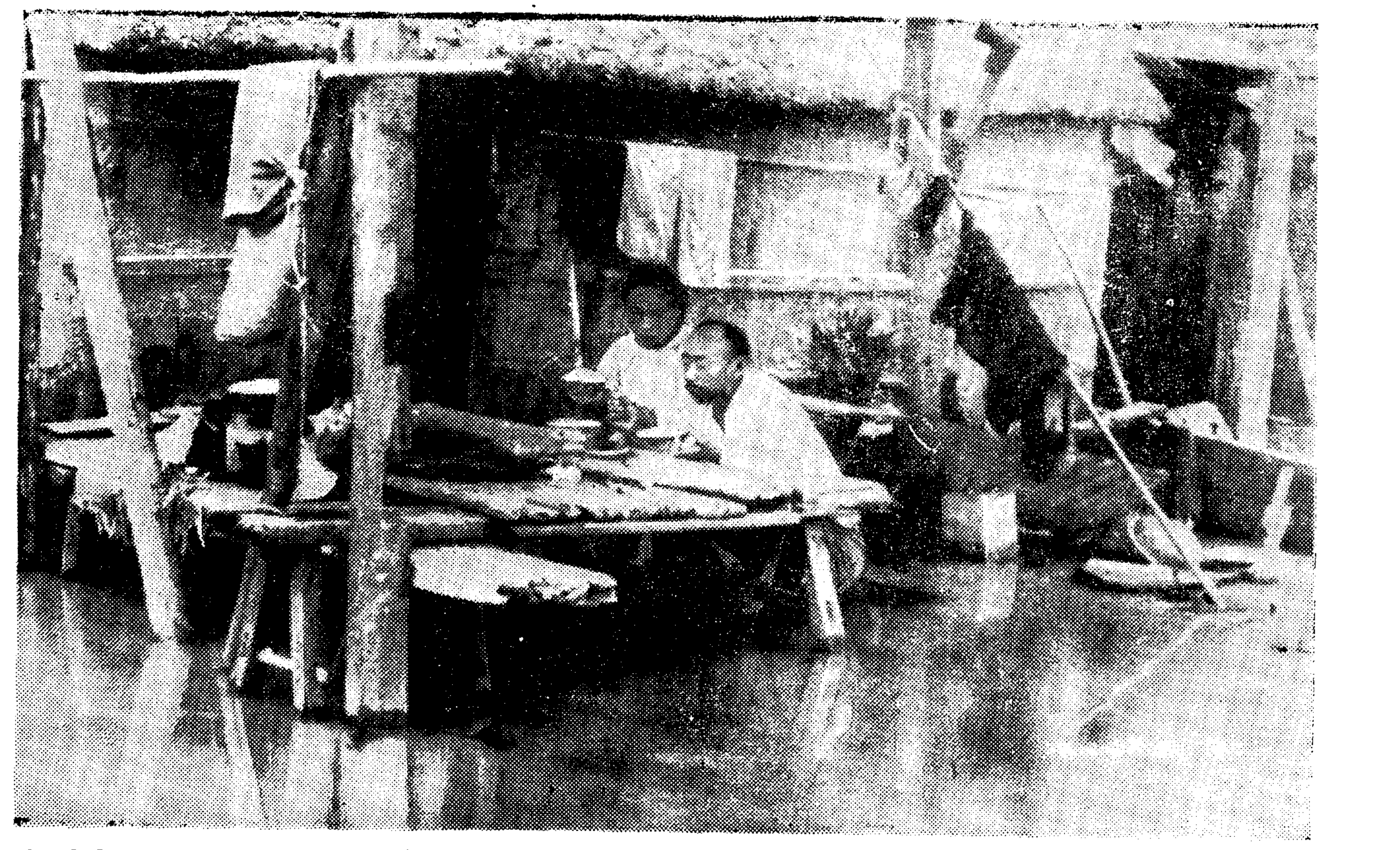
Hierna neemt de jubilerende vorstin zelf het woord en spreekt Zij Haar dank voor de gevoelvolle woorden tot Haar gericht.

Hare Majesteit wijst er op, dat „Eén met Mijn volk, in denken en voelen, in liefde voor zijn vrijheid en rechten en voor zijn onafhankelijkheid" Zij van de afgelopen 40 jaren een blijde herinnering behoudt.

In de middag hebben de bevolkingen van alle streken van Nederland in alle rangen en standen aan Hare Majesteit hulde gebracht door het defileren in eigen klederdrachten, of beroeps- en ambtskleding.

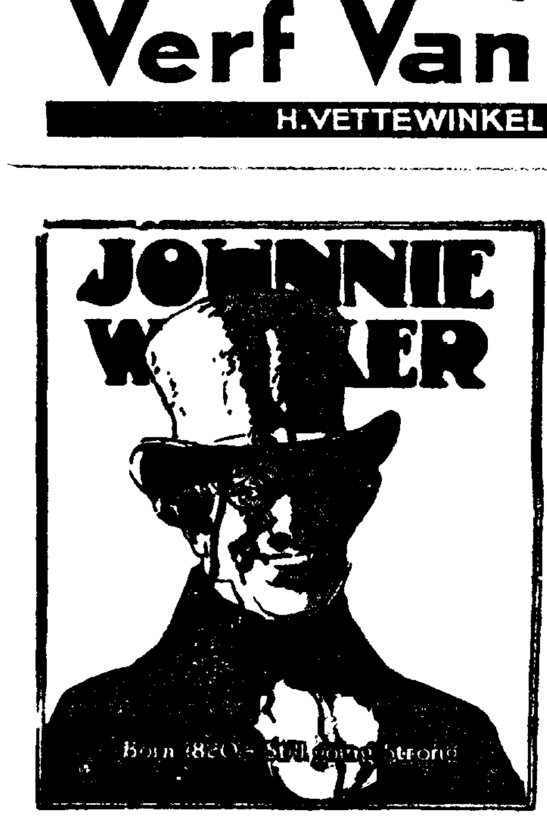
In de avond vond een grootse hulde plaats van de jeugd door het aanbieden van gemeentevlaggen op den Dam, waarbij ook de gemeenten in Oost en West Indië en Curaçao waren vertegenwoordigd.

Zich niet bekommerend om de overstromingen van de rivier, weigerden deze Chinese boer en zijn vrouw hun huis te verlaten, en gebruikten onverstoorbaar hun maal in het water.

KERK EN VRIJE WIL.

Het is weer het oude liedje.

Weer heeft men iets verkondigd als de leer van de Katholieke Kerk, terwijl een kort rustig onderzoek zou laten zien, dat de kerk nu juist het tegenovergestelde houdt. Men beweerde, de Katholieke Kerk houdt niet, dat de mens een vrije wil heeft.

Het is weer de oude geschiedenis van Chesterton.

Eens vroeg men Chesterton, waarom hij toch tot het Katholicisme gekomen was, en als antwoord kwam het volgende: „Veronderstel, dat U over een bepaalde persoon, (werkelijk één en dezelfde persoon, vergissing moet uitgesloten geacht worden), hoorde vertellen, dat hij zulk een prachtige kuif heeft, terwijl ge een ander met even grote stelligheid over die bewuste persoon hoort beweren, dat hij zo vreselijke kaal boven op is, zoudt U dan niet nieuwsgierig worden en die persoon gaarne willen zien? Welnu, zo ging het mij met de Kerk: wat men mij daarover vertelde, sprak elkaar telkens zo flagrant tegen, dat ik toch weleens wilde weten, wat die kerk nu eigenlijk leerde. Welnu, en toen kwam de kennismaking en volgde de overgang."

Dat men nu kan beweren dat de Kerk de vrijheid van de menselijke wil niet zou houden!

Vooreerst zou men daar de Kerk niet bij behoeven te halen, daar het op zich een zuiver philosophische kwestie is. Een kwestie, die men al kan achterhalen, als men zijn verstand gebruikt.

De Kerk nu bevestigt alles wat het gezond verstand als waar achterhaalt. In de openbaring, die aan de Kerk is meegedeeld, wordt wat ons verstand als waar achterhaalt, nooit tegengesproken; alleen maar horen we daar, wat ons verstand te boven gaat, wat we met ons verstand niet konden achterhalen, maar wat God ons in zijn goedheid nu ook nog meedeelt.

Toch heeft de Kerk het meermalen nodig geacht erop te wijzen, dat de wil vrij is en dit deed ze, daar sommigen door foutieve redenering meenden te moeten beweren, dat de philosophie leert, dat de wil niet vrij is.

Deze bewering moet immers ten gevolge hebben, dat het verantwoordelijkheidsgevoel zo maar zoek raakt: Men vraagt zich immers af, ben ik nog wel verantwoordelijk voor mijn daden, zo dat wat ik doe toch noodzakelijk door mij gedaan wordt?

Paus Pius IX b.v. om een van de vele getuigenissen aan te halen, stelde nogeens uitdrukkelijk vast tegenover de philosoof Bonnety, dat de vrije wil werkelijk met ons verstand te bewijzen valt.

Al die moeite, om toch duidelijk te maken, wat de Kerk houdt, blijft voor velen altijd een vruchteloze arbeid. Eigenlijk toch wel een beetje onwetenschappelijk, om van zo'n geweldig organisme als de kerk in de geschiedenis der mensheid is, niet eens de leer te kennen, op toch wel tamelijk voorname punten. De Kerk heeft recht zich te beklagen. En doet dat ook, niet om zich zelf, maar om de zielen. Zo snijdt men de weg tot de Kerk al bij voorbaat af.

Br.

ER WORDT WEER MEER CHAMPAGNE GEDRONKEN.

Het gaat weer beter met de champagne. Na lange jaren van daling, is er in de laatste tijd weer een betere verkoop van champagne geweest. In het afgelopen jaar is de champagnehandel goed vooruigegaan. Meer dan 37.872.000 flessen werden er verkocht. Dit is een bijzonder record, dat des te meer te waarderen is, omdat de prijs van de champagne niet gedaald is, maar de de hoogste was sinds 1930. In het laatste jaar voor de crisis (Anno 1930, bemerkte men reeds een afname van de champagneconsumptie, er werden slechts 26 millioen flessen verkocht. In twee jaar daalde de afname tot 22 millioen. De afschaffing van het drankverbod in de Verenigde Staten is de champagnehandel zeer ten goede gekomen, terwijl er ook in het binnenland zelf meer verkocht werd. Daar de aanvraag van de Verenigde Staten zoveel is, dat de productie daar niet op is ingesteld, kan men een prijsstijging van de champagne verwachten.

TANDARTSEN, DIE 's NACHTS SPREEKUUR HOUDEN.

Nog niet zo lang geleden, hebben enkele ondernemende tandartsen besloten, hun spreekuren in plaats van overdag, des nachts te gaan houden. Des avonds om negen uur openen zij hun bedrijf en zij houden zich beschikbaar tot des morgens zeven uur.

In hun verwachtingen zijn zij niet teleurgesteld. Het is toch een bekend feit, dat het mensdom gedurende de nacht het meest van die ellendige tand- en kiespijnen te verduren heeft en er dan heel wat voor over zou hebben, om van de vreselijke kwellingen bevrijd, rustig te kunnen inslapen. Dit nu is in New York mogeijk geworden.

In de uren van 9 tot middernacht komen er vele klanten, die overdag geen tijd of gelegenheid hebben hun gebit te laten behandelen. Nauwelijks is dit soort van patiënten afgewerkt of de arme kiespijnlijders komen met van wanhoop of leed vertrokken gezichten aanbellen om zich in de operatiestoel neer te zetten. Tegen tweemaal het gewone tarief —het is nacht— is de patiënt weldra zijn kies en zijn pijn kwijt en opgelucht neemt hij dankbaar van zijn nachtelijke weldoener afscheid.

Deze nachtelijke tandartsenpraxis heeft zich zeer lonend bewezen, zodat in korte tijd de concurrentie zo groot is geworden, dat thans in New York het aantal tandartsen, dat des nachts zitting houdt bijna even groot is al dat, hetwelk er de voorkeur aan geeft, de klanten bij daglicht te ontvangen.

DE DIEPZEEBOOT VAN DEN JAPANNER NOMURA.

(van de V.P.V.-corespondent te Tokio.)

„Met mijn diepzee-duikboot wil ik als een boswachter, die door het bos gaat en als goed houtvester en jager de stand van al wat er leeft kent, door de planten en dierenwereld op de bodem der zee gaan en met deze uitvinding des vredes de schuld aflossen die de duikboot, tot nog toe het verschrikkelijkste wapen ter zee, door zijn talloze verwoestingen heeft achtergelaten".

Met deze woorden spreekt de Japanner Masuzo Nomura over zijn uitvinding, de diepzee-duikboot. Nomura is voorzitter van het Japanse Visserijverbond. Hij besefte, welke ongekende mogelijkheden er zich voor de visserij zouden openen, indien men erin slaagde, tot de diepzee door te dringen. De experimenten van den Amerikaan Reebe met zijn stalen duikkogel lieten Nomura niet met rust. Rusteloos werkte hij aan diepzee-duikbootmodellen voort, tot hij eindelijk in het voorjaar van 1935 zo ver was, dat hij de Japanse werf Mitsubishi de bouw van een dergelijk vaartuig kon opdragen. Met de uitvoering van deze opdracht verstreek ruim een jaar. In Juni 1936 begonnen de proefvaarten. Sinds dien heeft de boot meer dan 200 geslaagde duikproeven uitgevoerd, en meer dan 400 uur op de meest verschillende diepten, tot 2000 voet (610 Meter) doorgebracht. De uitvinding staat te boek als: duikboot voor de opsporing van aanvullingsbronnen voor de visserij en zal, nadat bij de proefvaarten de onvermijdelijke fouten en kinderziekten aan de dag zijn gekomen en verbeterd, door de werf in seriebouw worden genomen.

Een grote, stalen sigaar.

De boot ziet er uit als een grote stalen sigaar. Zij is 6 meter lang en nog geen 5 meter in doorsnede. De aandrijfkracht voor het varen aan de oppervlakte van het water wordt geleverd door een 100 P.K. Dieselmotor, die de boot een oppervlaktesnelheid van 12 knopen en een van een moederschip onafhankelijke vaartradius van 600 mijl geeft. De aandrijfkracht voor het varen onder het water wordt geleverd door twee 5 P.K. electromotoren die door batterijen worden gevoed. De bemanning bestaat uit drie koppen, waarvan er twee de boot zelf en de derde de observatie-instrumenten — zoals schijnwerpers, fototoestellen, meetinstrumenten en dergelijke — bedienen.

De romp van de boot bestaat uit electrisch gelaste platen van 8 duim dikte. De boot is zo zwaar, dat zij slechts 10 pct. der positieve drijfkracht bezit, als zij aan de oppervlakte ligt. Voor het duiken worden watertanks gevuld, die de boot zo diep doen zinken dat zij nog maar 2 pct. van de positieve drijfkracht heeft. Van daar af geschiedt het verder duiken en de diepzeevaart door electromotorische aandrijving en diepzeebesturing welke laatste op hetzelfde principe berust als van 't hoogestuur van een vliegtuig.

Daar het wegens de geweldige druk onmogelijk zou zijn de duiktanks op een diepte van meer dan 500 voet leeg te maken, blijft tijdens de gehele diepzeevaart de twee procents drijfkracht behouden, waarbij de opwaartse kracht door het diepteroer en de motorische kracht wordt overwonnen. Als de boot weer wil opduiken worden de electromotoren eenvoudig afgezet en laat men de boot omhoog komen tot de druk van het water zover verminderd is dat de duiktanks kunnen worden leeggemaakt. Dit geschiedt door middel van geperste lucht.

Diepzee-visvangst.

Terzijde en in de spits van de toren zowel als van voren en van achteren in de bootswanden zijn achtduims kwartsvensters aangebracht, waarachter zich de machtige fotografische lenzen, fotoapparaten en schijnwerpers bevinden.

Als de boot met deze scherpe diepzeeogen iets interessants waarneemt en fotografeert, wordt overlegd, of men het betreffende dier of de plant in zijn bezit wil hebben. Is dit het geval, dan schiet een door geperste lucht uitgeworpen net met stalen grijpers toe en pakt de buit tot op een afstand van vijf meter.

Doch er zijn ook tal van vastzittende crustaceeën, mosselen, zwammen enz. op de bodem der zee die niet met het net gevangen kunnen worden. Ook voor deze dingen interesseert zich de diepzeeduikboot. Om deze te kunnen vangen, is de romp van de boot voorzien van drie paar grijpers, die met stalen vingers, bijna als een mensenhand deze wonderen der diepzee grijpen en hen in een buiten boord aangebrachte decompressiekamer laten glijden. In deze kamer wordt de druk van buiten heel langzaam verzwakt, zodat de bewoners van de diepzee onve aan de oppervlakte komen. De boot heeft bij de proefvaarten meermalen op diepten van 1500 tot 2000 voet acht uur gewerkt.

De uitvinder wil echter in de diepte niet alleen rondvaren, maar ook blijven staan. Om stil te staan op de bodem der zee heeft de boot van voren en van achteren twee kleine propellers, die juist sterk genoeg zijn om de opwaartse kracht beweging al naar gelieven te vertragen of te versnellen. Het eerste is van veel belang, om het geweldige verschil in druk beneden en boven te nivelleren. Planten en dieren van de diepzee scheuren en spatten uiteen, als ze te snel naar boven gebracht worden. Om ze ongeschonden boven te krijgen moet men ze heel langzaam en voorzichtig decomprimeren.

De verdere plannen.

De werf Mitsubishi te Nagasaki bouwt thans nog vier van deze diepzee-duikboten en maakt daarbij gebruik van alle tot dusverre opgedane ervaringen. De kosten bedragen ongeveer 5000 pond sterling per boot. Het is geen toeval dat deze uitvinding in Japan is gedaan, want voor den Japanner betekent de visserij meer dan voor enig ander volk. Sedert duizenden jaren leeft het Japanse volk, behalve van rijst, van de voortbrengselen der zee en op het gebied van de visvangst zijn de Japanners erkende meesters. Zij zijn de beste jagers en hoeders van de zee en diepzeeduikboot betekent een onbegrensde uitbreiding van de mogelijkheden voor de visvangst.

Millioenen Japanners verdienen hun brood met de visvangst. De visserij met de rechtstreeks of indirect daarbij betrokken bedrijven zoals scheepsbouw, netten- en zeilmakreij, conservenfabrieken, fabrieken voor vistuig enz. behoort tot de voornaamste tak van 't economisch leven van Japan. De grote visserijverbonden en maatschappijen zullen zich langzamerhand zulke diepzeeduikboten zelf gaan aanschaffen. De kleinere zullen ze per dag of per week tegen een matige vergoeding huren. Ook Noorwegen en de Verenigde Staten onderhandelen reeds met de Mitsubishi werf over het Nomura-patent.

Grootse perspectieven.

„Mijn duikboot" vertelt de uitvinder Nomura, „is een vredesinstrument en ik verheug mij erover dat deze boten niemand kwaad zullen doen, doch er slechts toe zullen dienen, voor millioenen mensen voedsel uit de zee te halen. Volgend jaar hoop ik een laboratorium te hebben, waar de sluier over menig diepzeegeheim zal worden opgelicht. Maar wat noemen wij mensen op het ogenblik al diepzee? Een mijl onder de oppervlakte — dat noemen wij al diepzee! Dat is nog niets. Misschien zal het ons eens gegeven zijn, een boot te bouwen, waarmede wij tot op de bodem van de diepste zeeën kunnen komen.

Dit mag toekomstmuziek zijn. Maar mijn bescheiden boot opent al perspectieven van diepzee-onderzoek aan kabels, van werkzaamheden aan vergane schepen ter berging van schatten, die daar in de diepte verborgen liggen. Vier vijfde van onze planeet is met water bedekt en alles wat daar onder ligt, is nog onbekend. Met een kleine boot hebben wij de sleutel gevonden, die ons de poorten zal ontsluiten tot een onmetelijk toveralnd, voor de bestudering van welks geografie, fauna, flora en geologie de mens eeuwen en eeuwen nodig zal hebben.

Kinderen zijn als wit papier
In der oud'ren hoede,
Blaad'ren, waar ge op schrijven kunt
't Kwaad zowel als 't goede.

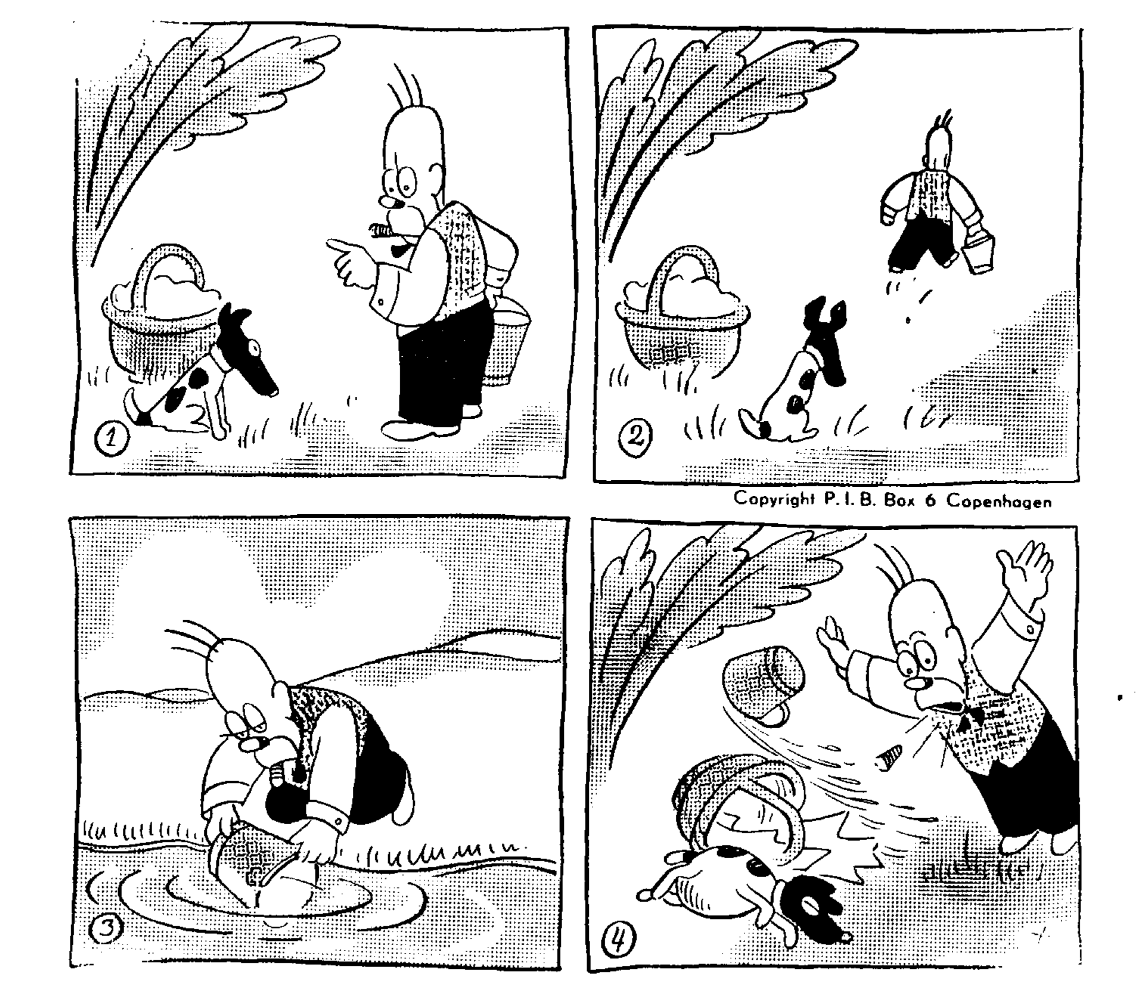
Bij de opvoeding der kinderen bereikt men over 't algemeen veel meer met goedheid dan met gestrengheid, meer met prijzen dan met straffen.

Voortdurend vermanen, berispen en straffen stompt af en maakt de kinderen tot zenuwpatiënten of onverschilligen.

Dat neemt echter niet weg, dat straffen wel eens nuttig, ja zelfs nodig kan zijn.

ONGEWONE GASTEN. Onder de huisdieren van een boerderij te Reesdorf, dicht bij Brandenbrug, Duitsland, is een ree met haar drie jongen, die gewoon omgaan met de gasten in de gelagkamer.

ALS ADAMSON WATER VOOR DE HOND HAALT.